

- Не. Ние ще ги настигнем. Ще те оставя да заминеш с тях и незабелязано ще се върна. Кълна се в пресветата наша Владичица, че ще го хвана!

- Не! Не! Ще ти се случи нещо. Забрави ли стрелата?

- А! От тоя триезичник не се боя. Той вече отдавна е избягал и сега се върти пред очите на Асена, за да не се усъмни по-
някой в него.

- Ти го знаеш кой е!

- Знам го.

- Кажи ми.

- Не, Марио! Не искам нещо, което не мога да сторя. Хайде сега да настигнем другите.

Тръгнаха.

- Но после няма да се върнеш! Обещай... - В сините й очи трептеше гороца молба.

- Защо?

- Боя се.

- Но ти ще бъдеш в това време вече далече.

- Не. Аз се боя за тебе.

- Защо?

Девојката поруменя и извърна глава.

- Колко хубав пръстен имаш, - каза след малко, за да прикрие смущението си. - От къде ти е?

Усмивката изчезна от лицето на Иваница. Той погледна смярагда на Ефросина и въздъхна. Сянка забули усмихнатия му взор.

Изведнъж Мария извика. От дървета та насреща им изкочи едно тежко животно, с остра настръхнала четина и дълга извита муцуна. Малките му очи злобно светкаха. Като видя конниците, то се изплаши и поиска да се върне. Но стрелата, която Иваница светкавич-